

УПУТСТВО ЗА АУТОРЕ И ПРАВИЛА ЦИТИРАЊА

Зборник радова Правног факултета у Новом Саду објављује до сада необјављене радове у целини или делимично. **Текстови се**, по правилу, **предају** на српском језику, ћириличном писму и не би требало да буду обимнији од једног табака (16 страна од по 28 редова са 66 знакова у реду, до 30.000 карактера са размацама, фонт *Times New Roman* 12). Изузетно, текстови могу бити и обимнији о чему одлучује уредништво Зборника. Текстови иностраних аутора могу бити на страном језику и писму, са апстрактном и кључним речима на српском језику.

У горњем левом углу наводи се академска титула (звање), име и презиме аутора, занимање, установа у којој је аутор запослен или друга афилијација и имејл адреса.

Оригинални научни рад, прегледни рад и стручни рад на почетку има *Сажетак* о основној садржини рада, обима до 20 редова, до пет *Кључних речи*, а на крају апстракт (*Abstract*) истог обима и кључне речи (*Key words*), на енглеском језику.

Наслов рада се пише на средини, великим словима (верзал), фонт 14. Поднаслови се пишу на средини, великим словима, фонт 12 и нумеришу се арапским бројевима. Уколико поднаслов има више целина, оне се означавају арапским бројевима, као: 1.1. – малим обичним словима (курент), фонт 12, 1.1.1. – малим укошеним словима (курзив), фонт 11.

Радови се предају у електронском облику на адресу zbornik@pf.uns.ac.rs. Уредништво задржава право да технички прилагођава рад општим правилима уређивања часописа и стандарду српског језика.

Фусноте су нумерисане редом, пишу се испод текста на одговарајућој страни.

Правила цитирања:

1. Књиге се наводе на следећи начин: име и презиме аутора (Петар Петровић), назив књиге курзивом (*Право*), место и година издања – обично, без зареза (Нови Сад 2014) и број странице (30 или 30-32 или 2 и 4). Само приликом првог цитирања наводи се пуно име аутора, а у каснијем цитирању исте књиге наводи се прво слово имена са тачком и презиме аутора (П. Петровић).

Уколико се наводи и издавач пише се обично, пре места издања (Петар Петровић, *Право*, Издавачки центар, Нови Сад 2014, 29-30). Навођење издавача није обавезно

Уколико се у наводу упућује на фусноту, после броја стране пише се скраћеница „фн.“ (Петар Петровић, *Право*, Нови Сад 2014, 35, фн. 3).

Уколико је у књизи назначено више места где је издата, наводи се једно или прва два раздвојена цртом (Robert Robertson, *Constitution in the World*, Oxford – New York 2014, 25).

2. Чланци се наводе на следећи начин: име и презиме аутора, назив чланка курентом – обично са наводницама („Судски поступак“), назив часописа курзивом, број, година и број стране (*Зборник радова Правног факултета у Новом Саду* 4/2013, 19). Само приликом првог цитирања наводи се пуно име аутора, а у каснијем цитирању истог чланка наводи се прво слово имена са тачком и презиме аутора. Уколико је назив часописа дуг, приликом првог цитирања у загради се пише скраћеница под којом ће се часопис надале наодити (*Зборник радова Правног факултета у Новом Саду (Зборник радова ПФНС)* 4/2013, 19).

На сличан начин се означавају и **радови са научних скупова**: име и презиме аутора, назив рада (саопштења) – обично са наводницама, назив научног скупа

курзивом, месец и година, установа, број публикације (ако их је више), место одржавања научног скупа и број стране (Димитрије Богдановић, „Крмчија Светога Сава“, *Међународни научни скуп Свети Сава, историја и предање*, децембар 1976, Српска Академија наука и уметности, књига 7, Београд, 91-99).

3. Када су два или три аутора књиге или чланка, раздвајају се зарезом (Петар Петровић, Милан Поповић, Драган Илић). Уколико је више од три аутора, наводи се прво слово имена са тачком и презиме првог од њих, уз латиничну скраћеницу за *et alia* у курзиву (П. Петровић *et al*) Само приликом првог цитирања наводи се пуно име аутора.
4. Када се у раду цитира само један текст одређеног аутора, код поновљеног цитирања тог текста, после првог слова имена са тачком и презимена аутора, следи само број стране (П. Петровић, 53). Уколико се цитира више радова истог аутора, било књига или чланака, а пошто је први пут назив сваког рада наведен у пуном облику, после првог слова имена са тачком и презимена аутора, ставља се у загради година издања књиге или чланка. Уколико исте године аутор има више објављених радова који се цитирају, уз годину се додају латинична слова a, b, c, d, итд., после чега следи само број стране (П. Петровић (1995a), 6).
5. Када се цитира текст са више страна које су тачно одређене, оне се раздвајају цртицом (П. Петровић, 53–67). Уколико се цитира више страна које се не одређују тачно, после броја који означава прву страну наводи се „и даље“ (П. Петровић (1995a), 53 и даље).
6. Уколико се у фусноти цитира иста страна из исте књиге или чланка као у претходној, користи се латинична скраћеница за *ibidem* у курзиву, без навођења имена и презимена аутора (*Ibid*). Уколико се цитира иста књига или чланак као у претходној фусноти, али на различитој страни, користи се латинична скраћеница за *ibidem* у курзиву и број стране, без навођења имена и презимена аутора (*Ibid.*, 69).
7. Када се цитира чланак у зборнику радова на српском језику, после назива зборника у загради се наводе скраћеница за уредник (ур) и име и презиме или имена и презимена уредника. Када се цитира чланак из зборнику радова на енглеском или другом страном језику, после назива зборника у курзиву, у загради се наводи име уредника и скраћеница за „editor“ (ed), а ако је више уредника ставља се скраћеница за „editors“ (eds). пре њихових имена. И за друге језике стављају се одговарајуће скраћенице за уреднике (нпр. у немачком „Hrsg.“). Пример: Aleen Buchanan, „Liberalism and Group Rights“, *Essays in Honour of Joel Feinberg* (eds. Jules L. Coleman, A. Buchanan), Cambridge 1994, 1–15.
8. Прописи се наводе пуним називом – обично, потом се курзивом наводи гласило у коме је пропис објављен, а после зареза број и година објављивања, поново обично. Уколико се поменути закон цитира и касније, приликом првог помињања после црте наводи се скраћеница под којом ће се пропис даље појављивати (Закон о облигационим односима – ЗОО, *Службени лист СФРЈ*, бр. 29/78 или Закон о извршном поступку – ЗИП, *Службени гласник РС*, бр. 125/04). Уколико је пропис мењан и допуњаван, наводе се бројеви и године

објављивања измена и допуна (Закон о основама система васпитања и образовања, *Службени гласник РС*, бр. 62/03, 64/03, 58/04 и 62/04).

9. Члан, став и тачка прописа означавају се скраћеницама чл. ст. тач. (чл. 5, ст. 2, тач. 3 или чл. 5, 6, 9 и 10 или чл. 4–12). Бројеви 10 и више пишу се арапски, а бројеви од нула до девет пишу се словима. Датум се пише обично, комбиновано арапским бројевима и словима (11. јануар 2000. године).
10. Навођење судских одлука, међународних уговора и других правних извора треба да садржи што потпуније податке: врста и број одлуке (уговора), датум када је донета, публикација у којој је објављена.
11. Латинске и друге стране речи, интернет адресе и сл. се пишу курзивом, у оригиналу.
12. Цитирање текстова с интернета треба да садржи назив цитираног текста, адресу интернет странице исписану курзивом и датум приступа интернет страни (European Commission for Democracy through Law, Opinion on the Constitutions, <http://www.venice.coe.int/webforms/events/>, 24. мај 2013).
13. Име и презиме аутора, књиге и чланци наводе се на оригиналном језику и писму (српски језик, ћирилично или латинично писмо, страни језик и писмо). Страна имена аутора у делима наведеним у фуснотама наводе се у оригиналу и у загради иза презимена наводи се презиме транскрибовано на српски језик, ћирилицом, онако како се изговара, на пример Charles-Louis de Secondat Montesquieu (Монтескје). Приликом поновног навођења аутора и дела важе описана правила, без понављања транскрибованог презимена. Када се користи превод дела страног аутора наводи се и преводилац у загради - обично (Шарл Монтескје, *О духу закона I-II* (прев. А. Мимица), Београд 1989). У главном тексту рада име страног аутора на кога се позивамо наводи се ћирилицом транскрибовано, с тим да се први пут наводи и презиме на оригиналном језику и писму, у загради курзивом, на пример „...по мишљењу Жан-Жака Русоа (*Rousseau*)...“.
14. За видети користи се скраћеница „Вид.“, за упоредити се користи скраћеница „Упор.“, а за наведено према (кад неки други аутор наводи књигу или чланак на који се посредно позивате) „Нав. према“. После тих скраћеница наводи се књига или чланак по описаним правилима.
15. Све фусноте завршавају се тачком. Иза сваке скраћенице (*et al.*, *Ibid.*, ур.) ставља се тачка.
16. **Посебна правила цитирања историјских извора:**
  1. Антички извори аутора од којих је сачувана само једна књига: наводи се само име аутора, број књиге и поглавља (Her. IV, 2 = Херодот, *Историја*, четврта књига, друго издање. Thuc. II, 8 = Тукидит, *Пелопонески рат*, друга књига, 8 поглавље, Liv. IV, 2, 8 = Тит Ливије, *Од оснивања града*, четврта књига, друго поглавље, осма реченица. Када се користи превод дела обавезно се наводи и преводилац (вид. тач. 13)

2. Када се користе други антички аутори наводи се име аутора – обично и назив дела - курзив, према међународно прихваћеним скраћеницама, број књиге, поглавља и евентуално реченице (Cicero, *De legibus*, I, 3,2 = Цицерон, *О законима*, прва књига, треће поглавље, друга реченица)
3. Дела Платона и Аристотела наводе се према ознакама какве су начинили александријски филозофи (Plat. *Leg.* 632 A. = Платон, *Закони*, Aristot. *Polit.* 1288 a. = Аристотел, *Политика*)
4. Када се користе песничка и драмска дела у стиховима, наводи се број стиха (Hom. *Od.* vs. 56 (vs. скраћено од versus - стих) = Хомер, *Одисеја*, Arist. *Eq.* vs. 102. = Аристофан, *Витезови*). Када се наводи домаћи песник уместо vs. пише се стих или ст. (Његош, *Горски вијенац*, ст. 25).
5. Поглавља из Библије наводе се према међународно утврђеним скраћеницама: *Gen.* (Genesis = Књига постанка), *Exod.* (Exodus = Књига изласка), *Matt.* (Mattheas = Јеванђеље по Матеју).
6. Уколико је дело објављено у некој међународно признатој едицији, обавезно навести назив едиције и име приређивача (Dion, *Roman History*, LIII, 17, ed. E. Cary, Loeb Classical Library, Cambridge Massachusetts - London England 1917, 234.
7. Уколико су дела античких аутора сачувана у одломцима, онда се наводи број одломка (фрагмента) и назив збирке у којој су ти одломци сакупљени (Ant. Fr. 40, *Die Fragmente der Vorsokratiker*, ed. W. Kranz, Berlin 1935).
8. Најважнији извори римског права: D. 1, 1, 2 = Дигеста, С. Ј. (или С.) 3, 1, 4 = Јустинијанов кодекс, *Just. Inst.* 4, 2 = Јустинијанове институције, *Gaius, Inst.* 2, 7 = Гајеве институције, *Nov. Just.* 2, 4 = Јустинијанове новеле, С. Th. (или *Cod. Theod.*) 2, 3, 2 = Теодосијев законик.
9. Када се наводи податак из збирке извора наводи се извор тог податка – обично са наводницима („Уговор краља Милутина са Дубровником од 1302. године“), затим издавач (издање) – обично (издање Александра Соловјева), назив дела у курзиву (*Одабрани споменици српског права*), место, година и страна (Београд 1926, 48).